

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **T. K. D. V.**, narozená X,
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Duy Le Duc,
sídlem Petržílkova 2583/13, Praha 13 - Stodůlky,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-87924-5/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-87924-5/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u zdejšího soudu dne 31. 7. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-87924-5/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-46799-19/ZM-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka jejího pobytu na území. Tato překážka byla spatřována v tom, že žalobkyně nelegálně vykonávala práci u jiného zaměstnavatele, než pro něhož jí byla vydána zaměstnanecká karta.

2. Žalobkyně namítá, že se nedopustila výkonu nelegální práce, neboť zaměstnání vykonávala zcela v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou, v místě výkonu práce dle pracovní smlouvy, na deklarované pracovní pozici a také v deklarovaném druhu práce. Z pozice zaměstnankyně nemohla nikterak ovlivnit, že mezi společnostmi VM solution CZ s.r.o., IČO: 03594556, (nyní VM solution CZ s.r.o. v likvidaci; dále jen „VM solution“) a společností TRW-Carr s.r.o., IČO: 46349618, (nyní ZF Passive Safety Czech s.r.o.; dále jen „TRW-Carr“) existoval smluvní vztah založený smlouvou o dílo, přičemž byla jakožto zaměstnankyně vázána pokyny zaměstnavatele. Bez podrobnějšího dokazování nelze pouze na základě úředních záznamů dospět k závěru, že se dopustila nelegální práce. Žalobkyně dále poukazuje na povinnost zkoumat a hodnotit konkrétní skutkové okolnosti, individuální důvody, jakož i rozsah období, v němž nebyl účel pobytu plněn. V této souvislosti připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle které je pro posouzení výše uvedených kritérií nutné opatřit dostatek podkladů, aby bylo možné učinit závěr o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-144). Žalobkyně je přesvědčena, že v jejím případě nešlo o neplnění účelu pobytu, o účelové odhlášení z evidencí či nelegální výkon zaměstnání, nýbrž o výkon zaměstnání souladný s vydanou zaměstnaneckou kartou.
3. Žalobkyně má dále za to, že žalovaná hodnotila dopady napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců jen paušálně. K posouzení přiměřenosti dopadů jsou správní orgány povinny zjišťovat stav soukromého a rodinného života cizince na území České republiky. Žalovaná ani ministerstvo tímto způsobem nepostupovaly, neboť si o jejím soukromém životě nic nezjistily, a proto ani nemohly posoudit případné dopady. Žalobkyně přitom již v odvolacím řízení poukazovala na délku pobytu v České republice současně se svým sociálním, materiálním a pracovním zázemím.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že považuje žalobu za nedůvodnou. Žalobní body jsou takřka totožné s uplatněnými odvolacími námitkami, s nimiž se dostatečně vypořádala v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkazuje. Dle jejího názoru byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Žalovaná neshledává v postupu správních orgánů žádné pochybení, a to ani v podobě porušení základních zásad správního řízení. Navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
6. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
7. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobkyni byla dne 8. 3. 2017 vydána zaměstnanecká karta s platností na dobu od 8. 3. 2017 do 14. 1. 2019 k zaměstnavateli TRW - Carr na pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení s místem výkonu práce v Hlavenci.
8. Dne 15. 11. 2018 žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona o pobytu cizinců. V sekci požadované zaměstnání uvedla jako zaměstnavatele společnost CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o., IČO: 04460545, (nyní CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o. v likvidaci; dále jen „CPS“), pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení a místo výkonu práce v Hlavenci. K žádosti přiložila pracovní smlouvu uzavřenou se společností CPS, dle níž měla nastoupit do zaměstnání dne 12. 11. 2018. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do dne 31. 1. 2021.
9. K dotazu ministerstva společnost VM solution v přípisu ze dne 15. 1. 2019 sdělila, že se žalobkyní uzavřela dne 1. 5. 2017 pracovní smlouvu na dobu určitou do 8. 3. 2019 a že žalobkyně nastoupila do zaměstnání dne 2. 5. 2017. Žalobkyně byla jakožto zaměstnankyně VM solution přidělena k výkonu práce u společnosti TRW – CARR, a to na pozici montážní dělník. Pracovní poměr v době sepsání sdělení společnosti VM solution trval.
10. Pražská správa sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) v přípisu ze dne 27. 11. 2018 sdělila, že jako zaměstnavatele žalobkyně registruje společnost VM solution, a to od 1. 5. 2017.
11. Úřad práce České republiky – pobočka pro hlavní město Prahu v přípisu ze dne 2. 1. 2019 sdělil, že u žalobkyně neneviduje rozhodnutí o povolení k zaměstnání, resp. jeho prodloužení. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Příbrami v přípisu ze dne 2. 1. 2019 sdělil, že žalobkyni nebylo vydáno povolení k zaměstnání.
12. Součástí správního spisu je také rámcová smlouva o dílo ze dne 13. 4. 2017 uzavřená mezi TRW - Carr jako objednatelem a VM solution jako zhotovitelem, podle níž bude zhotovitel pro objednatele vytvářet dílo spočívající v kompletaci komponentů pro automobilový průmysl. Dle čl. 3.4 smlouvy je zhotovitel povinen provádět službu především svými zaměstnanci. Dle čl. 4.4 smlouvy jsou místem plnění prostory v Hlavenci. Přílohou této rámcové smlouvy je „Tabulka agendy Personalistika“ společnosti VM solution se seznamem jejích zaměstnanců, mezi nimiž je rovněž uvedena žalobkyně, přičemž jako vznik pracovního poměru je uvedeno datum 1. 5. 2017.
13. Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobkyně zamítlo a platnost zaměstnanecké karty neprodloužilo, jelikož shledalo důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu

žalobkyně na území. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobkyně (minimálně) v době od 2. 5. 2017 do 15. 1. 2019 vykonávala nelegální práci, neboť byla zaměstnána u společnosti VM solution, ačkoliv jí pro výkon zaměstnání u zmiňované společnosti nebyla vydána zaměstnanecká karta, souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ani povolení k zaměstnání. Zaměstnanecká karta, kterou žalobkyně disponovala, byla vydána pouze pro zaměstnavatele TRW – Carr, přičemž v době její platnosti vykonávala závislou činnost u zaměstnavatele VM solution, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna. Z uvedených důvodů ministerstvo hodnotilo její jednání jako výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a toto jednání posoudilo jako závažnou překážku, která je důvodem pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně požádala o souhlas se změnou zaměstnavatele až dne 30. 7. 2018, a to k zaměstnavateli CPS. Žádnou jinou žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele nepodala, a tudíž ani nemohla disponovat souhlasem pro zaměstnání u zaměstnavatele VM solution. Dle ministerstva bylo třeba ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nutno zvolit řešení, které je v souladu s veřejným zájmem, který ministerstvo spatřuje v tom, že je v zájmu České republiky, aby cizinci legálně plnili účel povoleného pobytu, dodržovali zákonem stanovené povinnosti a nevykonávali nelegální práci. Žalobkyně zneužila pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání.

14. Dále se ministerstvo zabývalo též přiměřeností dopadů prvostupňového rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Odkázalo na údaje z Cizineckého informačního systému, podle nějž na území České republiky nepobývá žádný blízký rodinný příslušník žalobkyně, která je svobodná a bezdětná. Její rodina žije ve Vietnamu. Ministerstvo proto dopady rozhodnutí do rodinného života žalobkyně shledalo přiměřenými, neboť nezjistilo žádný důvod, pro který by mělo odhlédnout od nenaplnění podmínek k prodloužení zaměstnanecké karty. Opětovně zdůraznilo, že není oprávněno prodloužit žalobkyni zaměstnaneckou kartu v případě, kdy porušuje právní řád České republiky. Opakovaně akcentovalo nutnost ochrany veřejného zájmu na dodržování právních předpisů, a tedy i na tom, aby zde cizinci nepracovali nelegálně. Rovněž připomnělo, že žalobkyně porušovala právní předpisy na základě vlastního rozhodnutí, a proto musí nést důsledky svého protiprávního jednání. Ministerstvo proto vyhodnotilo dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně jako zcela přiměřené.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítala, že se ministerstvo nezabývalo otázkou, zda činnost žalobkyně naplnila znaky závislé práce. Má za to, že jí byla vydána zaměstnanecká karta pro společnost VM solution pro druh práce, který vykonávala. Podmínky zaměstnání neporušila úmyslně a po celou dobu byla v dobré víře, že má doklady v pořádku. Práci vykonávala v místě, pro které jí byl výkon práce povolen. Není si vědoma ani toho, že by se její zaměstnavatel dopustil pochybení. Pochybením je pouze žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele. Její zaměstnavatel za ni odvádí povinné odvody a žalobkyni není zřejmé, proč by tak činil, pokud by ji zaměstnával nelegálně. Pojem jiná závažná překážka pobytu na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je neurčitým právním pojmem, jehož naplněním se ministerstvo dostatečně nezabývalo. Z její strany nedošlo k žádnému nezákonnému jednání, které by umožnilo aplikovat § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. I kdyby zde byla překážka pobytu žalobkyně, je zjevné, že nedosahuje požadované intenzity, která by odůvodňovala neprodloužení zaměstnanecké karty.

16. Odvolání bylo následně doplněno prostřednictvím zástupce žalobkyně podáním, v němž byly uplatněny námitky obsahově totožné s podanou žalobou (viz body 2 a 3 tohoto rozsudku).
17. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že ministerstvo zjistilo dostatečně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to na základě shromážděných listinných podkladů. Podle žalované bylo prokázáno, že žalobkyně v období od 2. 5. 2017 do doby vydání napadeného rozhodnutí, tedy po převážnou dobu jejího pobytu, vykonávala závislou práci u VM solution bez příslušného oprávnění, což představuje výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Toto jednání představuje jinou závažnou překážku pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobkyně tvrdila, že disponuje zaměstnaneckou kartou pro společnost VM solution, je povinna toto tvrzení prokázat, přičemž z podkladů shromážděných ve správním spise nic takového neplyne. K tvrzení, že žalobkyně vykonávala závislou činnost v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou, žalovaná uvedla, že ji zaměstnanecká karta opravňovala k výkonu zaměstnání u zaměstnavatele TRW – Carr, nikoliv u VM solution. Šlo tedy o výkon nelegální práce. Na tom nic nemění skutečnost, že dle evidence Úřadu práce České republiky bylo v poznámce k pracovnímu místu žalobkyně uvedeno jako místo pracoviště TRW – Carr. Pokud jde o otázku přiměřenosti, žalovaná uvedla, že není povinností správních orgánů aktivně vyhledávat důkazy k prokázání takového zásahu. Sama žalovaná neshledala důvod, proč by mělo dojít k nepřiměřenému zásahu do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život, neboť v České republice pobývá krátkou dobu od roku 2017 a členové její rodiny pobývají v domovské zemi.
18. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mj. tehdy, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
19. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.
20. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.
21. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
22. Ve správním řízení bylo na podkladě listinných důkazů (tedy nikoliv úředních záznamů, jak je namítáno v žalobě) zjištěno, že žalobkyni byla udělena zaměstnanecká karta na období od 8. 3. 2017 do 14. 1. 2019 k výkonu zaměstnání u zaměstnavatele TRW – Carr, a to pro výkon pozice montážního dělníka mechanických zařízení s místem výkonu práce v Hlavenci. Žalobkyně přitom minimálně od 2. 5. 2017 do 15. 1. 2019 ohlášený druh práce na ohlášeném místě vykonávala, avšak nikoliv pro ohlášeného zaměstnavatele TRW – Carr, nýbrž pro zaměstnavatele VM solution. Před tímto obdobím o souhlas se změnou zaměstnavatele nepožádala (resp. učinila tak až dne 15. 11. 2018).
23. Soud tedy souhlasí se skutkovým závěrem žalované, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost pro jiného zaměstnavatele, než jí umožňovala zaměstnanecká karta. Soud rovněž

prisvědčuje žalované, že takový výkon závislé činnosti v rozporu se zaměstnaneckou kartou dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti lze kvalifikovat jako nelegální práci.

24. Stejně tak má žalovaná pravdu, že výkon nelegální práce může představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To však neznamená, že ji musí představovat vždy. Ze zákona neplyne, že by každé porušení pravidel o zaměstnávání cizinců automaticky zakládalo závažnou překážku pobytu. Tento závěr potvrzuje i konstantní judikatura, podle níž „*nikoliv každé porušení § 5 písm. e) bodu 2. ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti musí být automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců*“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019 - 41, bod 16, nebo ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 167/2019 - 29, bod 16). Podobně NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 275/2019 - 43, připomněl, že „*judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na názoru, že jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů nebo jejich obcházení (včetně výkonu nelegální práce) je jedním z primárních ukazatelů, že by zde mohla nastat závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vždy je však třeba hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu*“ (bod 21). Dle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, musí jít „*o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje*“ (bod 27). Judikatura NSS také zdůrazňuje, že „*hypotézu v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území) nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon práce dlouhodobý*“ (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 - 25, bod 13). Tato dlouhodobost je v dosavadní judikatuře NSS spojována s dobou dvou let či delší (viz rozsudky ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 19, bod 18; ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 - 53, bod 12; či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24, body 16-17; ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020 - 33, bod 28).
25. V nyní posuzované věci se však správní orgány výše citovanými závěry neřídily a vůbec nehodnotily jednotlivé okolnosti posuzované věci. V napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí není nijak zdůvodněno, proč by s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti měl výkon nelegální práce představovat závažnou překážku pobytu žalobkyně na území. Správní orgány pouze na základě zjištění výkonu nelegální práce automaticky dovodily vznik závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, což je však úvaha přinejmenším předčasná.
26. Dle soudu naopak zjištěné okolnosti svědčí spíše ve prospěch závěru, že nelegální výkon práce v tomto konkrétním případě závažnou překážku pobytu nepředstavuje. Žalobkyně pracovala jako zaměstnanec na pozici montážního dělníka, pro níž jí byla zaměstnanecká karta vydána. Stejně tak v souladu s ní pracovala v prostorech společnosti TRW - Carr na adrese v Hlavenci. Žalobkyně sice uzavřela pracovní smlouvu se společností VM solution, ačkoliv dle zaměstnanecké karty měla být zaměstnancem společnosti TRW - Carr, nicméně obě zmiňované společnosti spolu úzce spolupracovaly v rámci smlouvy o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorách společnosti TRW - Carr na zmíněné adrese. Žalobkyně tedy pracovala na místě a pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze pod hlavičkou jiného (nesprávného) zaměstnavatele. Byť se formálně jednalo o nelegální práci (viz bod 23 tohoto rozsudku), tak závažnost tohoto pochybení zdaleka nedosahuje požadované intenzity závažnosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a už vůbec nelze hovořit o zneužití pobytového

oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, jak jednání žalobkyně popsalo ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí. V tomto rozsahu je tedy žaloba důvodná.

27. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se správní orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí do jejího soukromého života. K tomu soud předně uvádí, že ministerstvo i žalovaná se touto otázkou explicitně zabývaly, přičemž vyšly primárně z evidencí veřejné správy a nezjistily, že by v případě žalobkyně existovaly takové okolnosti, na základě kterých by zamítnutí žádosti mohlo být z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Není tedy pravdou, že by se správní orgány danou problematikou vůbec nezabývaly. Žalobkyně navíc v průběhu správního řízení, a ostatně ani v žalobě, neuvedla žádná konkrétní tvrzení, na základě kterých by bylo možné dojít k opačnému závěru. Omezila se výhradně na obecná tvrzení ohledně délky pobytu a existence rodinných a sociálních vazeb. Tato tvrzení však nikterak nekonkretizovala ani nedoložila. Je na místě připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost a v takovém případě nelze po správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledávaly všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, jestliže sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, že v jejím případě by nevyhovění žádosti bylo z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života nepřiměřené, a případně označila důkazy na podporu těchto tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017 - 27). Tento žalobní bod není důvodný.
28. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaná s ohledem na konkrétní okolnosti věci znovu posoudí, zda jednání žalobkyně skutečně představuje závažnou překážku dalšího povolení pobytu žalobkyně a prodloužení platnosti její zaměstnanecké karty (obdobně srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2021, č. j. 54 A 201/2018 - 53, ze dne 27. 4. 2021, č. j. 43 A 57/2019 - 41, ze dne 28. 4. 2021, č. j. 43 A 61/2019 - 31, a ze dne 10. 5. 2021, č. j. 54 A 59/2019- 40). Žalovaná je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 10 800 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudního poplatku za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátem ve výši 6 800 Kč. Náklady zastoupení tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož původní zástupce Mgr. Svátek, jenž oba shora uvedené úkony uskutečnil, není plátcem DPH, nenáleží žalobkyni náhrada této daně. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalované zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce

(§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu